

PETER SEEBERG

Udsigt i Provence*

Det ser slemt ud; søndre flodbred ligger i regndis, giver sig næsten ikke til kende; der ligger ellers en grim by derovre, som ellers altid kan sees; det flade land på denne side er indstillet på vaklende stiger i træerne, når olivenfolket tager fat om nogle dage; der er et åbent hjørne med vinstokke midt i udsigten; de elektriske beskæreknaves tid vil snart komme, ind mod midten fylder en nypudset bondegård bredt op; foran gården ligger en forhutlet mark med vissent græs og bygningsaffald, så følger tæt på tre ejendomme efter hverandre i bygaden, gamle stennemure, barokke skorstene, en blåmalet låge i et ståltrådshegn, et net der er blevet liggende over en nedlagt hønsegård, lidt vedbend over havemurene, grus på pladsen, grafisk hænger det sammen på grund af den store lygtestander af beton, der kanter udsigten til venstre. Og så er det regnvejr, men kun let. Og så er det mig, der ikke sees. Men jeg findes.

Søndre flodbred ligger også i tæt dis idag, morgenen efter. Landsbyen er usynlig, bjergene bag landsbyen kan ikke som de kunne igår, forfølges op til en grænse, hvor de blev usynlige. Nu er de helt væk som landsbyen er væk, som oliventræerne er væk, men det nærmeste ligger i et lyshul, hvor solen måske vil bryde igennem i løbet af kort tid. Det allernærmeste hus er i forfald, det er ved at være ubrugeligt, det må regne gennem tagene, så det regnede nok ned igår, hvor det regnede meget, det var ikke til at være ude for regn, og det var nok ikke alle steder inde let at slippe for dryp fra tagene, hvor huller gaber mellem stenene.

Man ser ikke mennesker i udsigten, gaden nedenfor kan ikke sees, medmindre man rejser sig op og åbner vinduet og kikker ned, så ser man gaden, eller kald det smøgen. Der er ingen mennesker på den forhutlede mark med det visne græs og affaldsbunkerne. Det kan tænkes at de ikke finder det nødvendigt at vise sig i dette åbne rum medmindre de har en bunke, de kan vælte af fra en trillebør, eller et groft stykke metalaffald kan kastes bort uden større kraftanstrengelse. Men dem der gør det, de viser nok ikke, at de hører til marken eller at de hænger sammen med den.

Den forhutlede mark er indhegnet med trådhegn på jernstolper. Det sees idag. Det er et højt trådhegn, og det er intakt. Af det sees, at det forhutlede ikke er en tilfældighed, det er tilsigtet på den måde, at den slags bare kan ligge der uden at fremkalde forargelse, ja, det beskyttes af det høje trådhegn. Om det nu er manden i den

nyoppudsede gård lige bagved, der har tænkt og besluttet sådan, selvom han bor lige ved den forhutlede mark, eller der er tale om en person, der slet ikke bor i nærheden, men et godt stykke borte, som har villet understrege at det dog er hans mark og at han i hvert fald vil stå ved, at sådan kan en mark, der ikke bruges til andet, godt se ud, er ikke godt at vide.

Måske den forhutlede mark er det interessanteste. Den rummer ingen fristelser, gamle damer med deres bare hænder ledsaget af ældre mænd med stok, står ikke og kikker ind på marken, de formoder ikke, at der er noget af værdi, som de kunne rode og rage lidt i. Sådanne pladser er affaldspladser, som bestemmes af, at der kan findes ting af værdi, tilmed en høj værdi, som blot ikke anes af dem, der har smidt det bort. Den forhutlede mark giver ikke på nogen måde til kende, at den gemmer skjulte skatte, selv den ynkeligste. Den forhutlede mark hører til en anden kategori, som man ikke kan tro at have seet før.

Ingen er endnu seet på den forhutlede mark, som efter at have væltet en børfuld halve mursten, et kort blyrør, nogle stumper råddent træ med fire rustne søm i, har rettet sig op og kastet et vidt blik omkring sig: har seet husmurene ved smøgen fra den ene side og måske skimtet et fedladent kvindeansigt bag vinduet på 1. sal, som må være køkkenet, derfra lyder skrigene fra børnene og moderens højirritable råb, og meget andet ville kunne sees derudefra. I den tid man færdes på den forhutlede mark, tilhører man ligegyldigheden, ingen ønsker, at der hilses på een, ingen standser op, når een lukker jernlågen i den søndre side, ingen siger "Nå", der er ingen, der følges ad på den forhutlede mark.

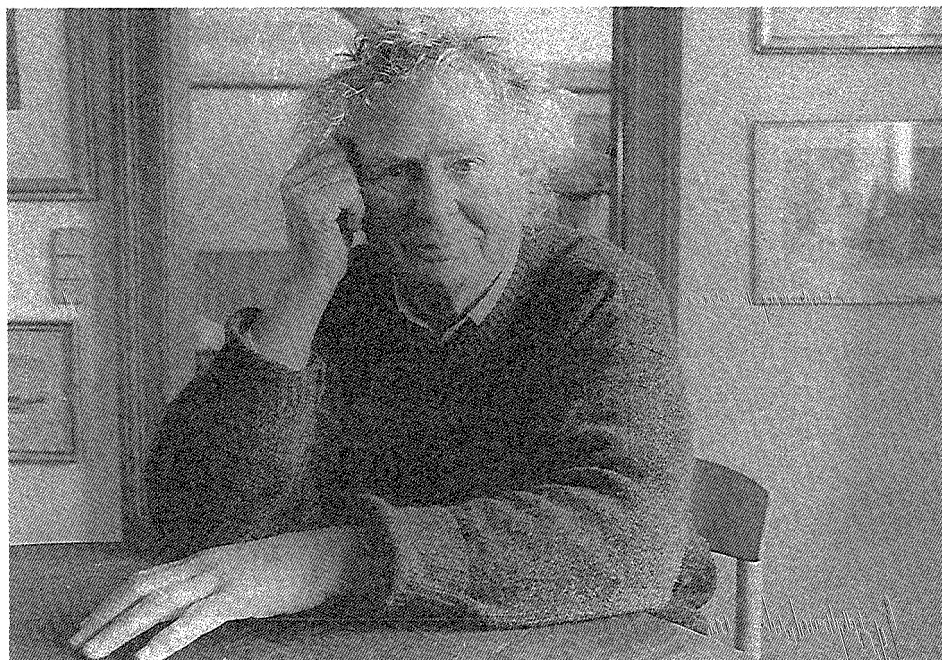
Interessant er naturligvis også de elektriske ledninger, hvis perspektiviske samlingspunkt forsvinder på vej forbi en husgavl. Bag denne gavl må der ske noget. Kablerne, der er fæstet på den store lysmast, løber også ud i den retning, men et kabel, eller sig hellere den svære luftledning, er fæstet til en kraftig metalarm, der er drevet ind i gavlen på det nærmeste hus.

Knebet ind i et hjørne er hønsegården. Sammenbrudte elementer tyder på, at hønsegården også har huset duer. Der er vokset mindre træer op gennem det trådnæt som, lagt over hønsegården, har skullet hindre aggression fra luften. Dette net bruges af katte i forbindelse med deres trafikale behov. De kan komme frem, de kan komme op, de kan lægge sig i solen på nettet, der bevæger sig umærkeligt som en hængekøje.

Langsomt hæver disen sig. Det nypudsede hus ligger næsten i sol. Foran den forhutlede mark er en indtil nu uidentificerbar metallisk, lakeret detaille igang med at afsløre sig selv. Det er en parkeret bils kølerdel, hvidt lakeret, med forvinduet og venstre spejl, og i større og større klarhed vinduesviskerne, der ligger som linealer langs forruden. Men udsigten viser ingen sammenhæng i gadeforløbet, der kan forklare, hvordan bilen er kommet der.

Klokken 11.37, søndag den 15. december 1996 passerer to jægere med hagleværer foran bilen, som man kun kan se en lille stump af, men det er derved sikkert, at der er en gade, som blot ikke kan sees.

* "Udsigt i Provence" er først offentliggjort i *Halvdelen af natten*, Gyldendal, København 1997

PETER SEEBERG. © Samlerens Forlag A/S